

velja tudi tukaj, da brez truda ni napredka. In res se opazuje vedno, da oni dijaki, ki se imajo boriti z večjimi zaprekami, bolj uspevajo v šoli; oni pa, ki imajo ugodno življenje, pa zaostajajo.

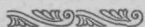
To se je opazilo tudi na Francku.

Izdelal je nižje šole v malem mestu. Dali so ga potem starši v višje šole v večje mesto. Ondi je užival vse udobnosti mestnih dijakov, imel redno hrano, do šole ne daleč in lepo pot, ni mu bilo treba na vse zgodaj v temi v šolo in v mraku nazaj, ni grudil opoldne suhih hrušek in otepal koruznega kruha — toda tudi v šoli mu ni šlo več tako kakor v dobi suhih hrušek in kruha-koruzovca.

Niso se izpolnili vsi upi, ki so jih gojili učitelji njegovi v malem mestu. Vendar pa je postal, kar so pričakovali od njega starši in domači. Pa tudi starši in domači bi bili upali zaman, ko ne bi bil Francek „Hribarjev“ vsaj v prvih letih svojega šolanja.

Je že tako! Smreka v mrzli višavi naredi trdnejši les kot ona v gorki nižini; žito v bistrjih višinah daje bolj kleno zrnje kot v mehkih nižinah; kamen se obrusi v gorskem potoku in ne v blatni mlakuži; iz človeka se pa naredi kaj veljavnega in koristnega prej v trpkem boju kot v brezskrbnem blagostanju.

F. G.

Ubit vrček.

Z lahnim vrčkom stopa varno
božje Dete po stezici,
zlati žar nebeške luči
mu poljublja rožni lici.

Glavico, posuto s kodri,
lahen rajski svit odeva,
iz oči neskončno lepih
čistost najčistejša seva.

Limbar beli ga pozdravlja,
cvet ob cvetu se mu klanja.
„Ave, ave, naš stvaritelj!“
palma vitka mu pozvanja.

In z usmevom ljubkonežnim
mali Jezušček odzdravlja;
v levi vrček, a desnica
tu intam kaj blagoslavlja.

Pri studencu! — Valčki čisti
se smehljajo mu naproti.
Skloni se — a vrček zdrkne —
in razbit leži ob poti.

Rožno se zalije lice,
milo ustna se zaokroži:
„Mamici ponesem vode,“
dé in že desnico proži.

V krilce zajme iz studenca,
proti domu urno speje;
pa posluša jasno petje,
ki izgublja se med veje.

Že doma! — K Mariji stopi:
„Mamica, odpusti, prosim,
vrček zdrknil je iz roke,
saj lahko ti v krilcu nosim.“

Ostrmi deviška mati
in poboža Dete svoje,
njena duša pa iskreno
novo hvalnico zapoje.

S. Elizabeta.

